

Könyvajánló a könyvtárostól - Péter Erika: Elpattant zongorahúr

Sajnos, nem volt még szerencsém találkozni a könyv szerzőjével. Nem ismertem, nem ismerem *személyesen* Péter Erikát: az óvónőt, a költőt, a fotóst, a nagy utazót. De azt hiszem, a könyv elolvasása után elmondhatom, hogy ismerem Péter Erikát, az EMBERT. Így, csupa nagybetűvel.

A regény főszereplője Anna. A könyv elején még kislány, a végén középkorú asszony. A kettő között pedig csak ámulunk. Ennyi minden történik, történhetik egy emberrel? És elgondolkodunk: hogy lehet ezeket túlélni? Túl lehet egyáltalán élni? (Azt tudjuk, hogy túl KELL élni. De tényleg lehet???) Miből meríthet az ember mindig újabb és újabb erőt?

A könyvre nem én mondom először, hogy letehetetlen. (Nekem sajnos, le kellett tennem, várt a munkahelyem, de alig vártam, hogy folytathassam. Nem volt kétséges, hogy ahogy hazaérek, kiolvasom. És hajnali 1-kor már írom az ajánlót róla.) Igen, megkönnyeztem néhány oldalt. De a könyv elolvasása után nem a bánat és a szomorúság érzete kavarg bennem.

Anna nem vádaskodik. Sorsáért nem okol senkit, nem hibáztat másokat. Mint a többi maximalista ember, önmagában keresi a hibát. Vajon mit csinált rosszul? És nincs rá logikus magyarázat. Én ilyenkor Lauren Olivert szoktam idézni: „Többnyire - az esetek 99 százalékában - egyszerűen nem tudjuk, hogyan és miért fonódnak össze a szálak, és ez így van jól. Teszünk valami jót, aztán történik valami rossz. Elkövetünk valami rosszat, és mégis jó dolog követi. Semmit sem teszünk, mégis minden szétrobban.”

Nem véletlen, hogy könyvében Péter Erika nem számmal, hanem szolmizációs hangokkal jelöli a fejezeteket. (Egy ilyen könyvcímhez -és igényes könyvborítóhoz- mi más is dukálna?) Fülemben cseng olvasás közben egy dal. Betszem a cd-t a lejátszóba, bár kívülről fújom a szövegét.

"Mert én voltam már
túl az Óperencián
a pokol tornácán
egy griffmadár hátán.

És én voltam már
tündérek országában
óriások barlangjában
elvarázsolt kastélyokban." (Figura Ede : Csak a fele)

Ugye, Te is jártál már „mindenhol”, Péter Erika? Voltál már a tündérek országában, de jártál a pokol tornácán is. És ez nem csak mese.

Ha csak a fele megtörténik az életben is, ami a regényben Annával, akkor ne csodálkozzunk, ha összeroppan az ember. De Anna erőt merített, és felállt. Néha életben maradni nehezebb....

Péter Erika könyvét jó szívvel ajánlom mindenkinek, aki igényes kortárs irodalmat akar olvasni. Anna története egyszerre simogatja a lelket és szorítja a szívet....

Kelebi Kiss István illusztrációi tökéletesen illeszkednek a tartalomhoz.

Befejezésül álljon itt egy idézet a könyvből: „Olyan családban nőtt fel, ahol, ha nem beszéltek valamiről, az nem is létezett. Van, amit eltitkolunk, egyes dolgokról hallani sem akarunk, másokat magunkba fojtunk. Egy azonban biztos: vannak olyan események, amelyek magukért beszélnek.”

Erika! Ez a könyv önmagáért beszél! Köszönöm neked, hogy elolvashattam. Hogy megírtad. Hogy megosztottad velünk....

Szigligeti Zsuzsanna könyvtáros